

KILEY REIDOVÁ

Takový
prima
věk

HOST

New York
Times
Bestseller

Kapitola první

Když toho večera volala paní Chamberlainová, rozuměla jí Emira jen pár slov: „...vezměte někam Briar...“ a „...zaplatím vám dvojnásobek“.

Emira spolu se svými kamarádkami Zarou, Josefou a Shaunie postávala v bytě, který praskal ve švech, a na protější straně místnosti zrovna kdosi zakřičel: „Tuhle písničku zbožňuju!“ Ze zářijové soboty, na niž připadly Shauniiny šestadvacáté narozeniny, zbývalo něco málo přes hodinu. Emira si zesílila hlasitost na mobilu a poprosila paní Chamberlainovou, ať jí to zopakuje.

„Nemohla byste Briar vzít na chvíli do supermarketu?“ zeptala se paní Chamberlainová. „Omlouvám se, že vás takhle ruším. Víím, že je pozdě.“

Na představě, že by jí snad holčička, kterou hlídala pár odpolední v týdnu (v domě plném drahých dupaček, pestrobarevných dřevěných stohovacích hraček, vlhčených ubrousků a dětských talířků rozdělených do přihrádek), mohla narušit probíhající večer (nesoucí se ve znamení hlasité hudby, upnutých minišatů, rtů zvýrazněných konturkou a červených plastových kelímků), bylo cosi až k nevíře. Jenže paní Chamberlainová právě teď, ve 22.51, opravdu vyčkávala na telefonu, až jí Emira řekne, že přijede. Po dvou silných míchaných

drincích jí prolnutí těch dvou světů přišlo téměř k smíchu, ovšem na aktuálním stavu jejího konta v celkové výši sedmdesáti devíti dolarů a šestnácti centů naopak nebylo k smíchu vůbec nic. Večer si vyžádal předkrm za dvacet dolarů, několik panáků na přípitek a pár společných dáreků pro oslaivenkyni — nějaká ta hotovost by se Emiře Tuckerové šikla.

„Počkejte,“ zarazila se. Odložila si drink na nízký konfe-
renční stolek a zapala si druhé ucho prostředníčkem. „To
mám jako jít s Briar do supermarketu právě teď?“

Shaunie, která stála z druhé strany stolku, si opřela Josefě
hlavu o rameno a opilecky zamumlala: „To už jsem jako sta-
rá? Je člověk v šestadvaceti starej?“ Josefa ji odstrčila a osopi-
la se na ni: „Nezačínej s tím, Shaunie.“ Zara stojící hned vedle
Emiry si upravila zkroucené ramínko od podprsenky. Vrhla
po Emiře znechucený pohled a ona jí ze rtů vyčetla otázku:
Fúj, to jako mluvíš se šéfovou?

„Peter omylem... Měli jsme tu takovou nehodu s rozbitým
oknem a... Prostě odsud potřebuju Briar dostat.“ Paní Cham-
berlainová mluvila klidně a kladla zvláštní důraz na výslov-
nost, jako by zrovna dávala pokyny rodiče — *Ták, maminko,*
teď zatlačte. „Omlouvám se, že volám tak pozdě,“ dodala.
„Nechci, aby tu viděla policii.“

„Ježiš. Aha. Tak jo, akorát je tu jedna věc.“ Emira si sedla
na kraj gauče. Na druhém konci právě začaly tančit dvě ho-
lky. Dveře po Emiřině levici se otevřely a do bytu vpadli čtyři
kluci s pokřikem: „Juhuhúú!“

„Proboha,“ odfrkla si Zara. „Takovejch černejch trapáků.“

„Momentálně nevypadám zrovna profesionálně,“ varova-
la Emira svoji zaměstnavatelku. „Zastihla jste mě na naroze-
ninový oslavě jedny kamarádky.“

„Ale ne. To mě moc mrzí. Měla byste zůstat —“

„Ne, tak jsem to nemyslela,“ přerušila ji Emira hlasitě. „Klidně přijedu. Jenom byste měla vědět, že mám podpatky a taky... no vypila jsem skleničku nebo dvě. Nevadí?“

Ze sluchátka se ozvalo kvílení pětíměsíční Catherine, nejmladšího člena rodiny Chamberlainových. Paní Chamberlainová zahlásila: „Můžeš ji prosím pochovat, Petere?“ a pak svoji au-pair ujistila: „Je mi fuk, co máte na sobě, Emiro. Zaplatím vám taxíka z oslavy a potom od nás domů.“

Emira schovala mobil do kapsičky v kabelce s dlouhým popruhem a ubezpečila se, že jí nic nechybí. Vstala, oznámila kamarádkám, že bude muset běžet, a Josefa se do ní obula: „To jako zdrháš hlídat děti? Děláš si prdel?“

„Hele, holky... Mě nikdo hlídat nemusí,“ informovala je Shaunie. Měla pořádně otevřené jenom jedno oko, druhé se ho zoufale pokoušelo napodobit.

Josefa ale s výsledkem ještě neskončila. „Co za mámu potřebuje pohlídat preka takhle v noci?“

Emiře se nechtělo nic vysvětlovat. „Potřebuju prachy,“ řekla. „Ale třeba to bude rychlovka a ještě se vrátím,“ slíbila, i když předem věděla, že to není moc pravděpodobné.

Zara do ní šťouchla a prohlásila: „Padám s tebou.“

Díkybohu, prolétlo Emiře hlavou. Nahlas však odpověděla jenom: „Jo, proč ne.“

Obě do sebe vyklopily zbylý obsah svých kelímků a Josefa si založila ruce na prsou. „Nemůžu uvěřit, že to balíte takhle brzy, Shaunie přece slaví narozky!“

Emira sotva postřehnutelně pokrčila rameny. „Já ti mám pocit, že Shaunie už ty svoje narozky taky balí,“ podotkla — Shaunie se svezla na všechny čtyři, lehla si na zem a oznámila, že si na chvílku zdřímne. Emira se Zarou vyrazily ke dveřím. Zatímco čekaly v tlumeném světle pouličních lamp

na ubera, Emira si v duchu spočítala, na kolik se může těšit. Šestnáct krát dva... plus peníze na taxík... *To si sakra dám líbit!*

Když řidič zastavil před domem Chamberlainových, ještě pořád se zevnitř ozýval Catherinin pláč. Cestou ke dveřím si Emira všimla, že v okně vstupní haly v přízemí zeje malá zubatá díra a stéká z ní něco slizovitého a průsvitného. Nad schody zrovna paní Chamberlainová stahovala Briar lesklé blond vlasy do culíku. Poděkovala Emiře, stejnými slovy jako pokaždé pozdravila Zaru („Dobrý den, Zaro, ráda vás zase vidím“) a potom se otočila k Briar: „Půjdeš ven s velkýma holkama!“

Briar se chytila Emiry za ruku. „Už šem byla v poštýlce,“ řekla, „a teď zaš nejšem.“ Seběhly ze schodů a Briar po cestě do supermarketu vzdáleného tři krátké bloky několikrát pochválila Zaře boty — byl to průhledný, ale k její smůle neúspěšný pokus, jak ji přimět, aby si je směla vyzkoušet.

Pult, u kterého se prodávaly masové vývary, lanýžové máslo, smoothie a pytlíky s několika druhy oříšků, už byl zhasnutý. Liduprázdný obchod ozařovalo ostré světlo a otevřená byla pouze pokladna do deseti položek. Když minuly regály se sušeným ovocem, Zara se na podpatcích sehnula, přidržela si šaty a vzala do ruky krabici rozinek v jogurtu. „Ech? Osm babek?!“ Rychle ji vrátila do police a narovнала se. „No to mě... Tohle je supermarket pro pracháče!“

No jo, odpověděla jí Emira bezhlesně s batoletem v náruči, tohle je dítě pracháčů.

„Já cííí.“ Briar se oběma rukama natáhla po měděných kruzích, které se Zaře houpaly v uších.

Emira s ní udělala krok dopředu. „Jak se říká?“

„Ploším, já cííí, Milo, plošíím.“

Zara překvapeně pootevřela ústa. „Jak může pořád takhle nakřáple roztomile žvatlat?“

„Copánky pryč!“ poručila jí Emira. „Ať tě za ně nezačne škubat.“

Zara si hodila dlouhé copánky přes rameno, včetně těch dvanácti odbarvených na platinovou blond, a přidržela si náušnici, aby k ní Briar mohla. „O víkendu mi jedna známá mojí sestřenice udělá twisty. Ale zdravíčko, slečno Briar, klidně si sáhněte.“ Zavibroval jí telefon. Vytáhla ho z kabelky, začala někomu odepisovat a hlavu u toho nakláněla na stranu, jak ji Briar maličko tahala za náušnici.

„Ještě tam jsou?“ zeptala se Emira.

„Ha!“ Zara zaklonila hlavu. „Shaunie se zrovna poblila do květináče a Josefa je nasraná. Na jak dlouho to tu máš?“

„To netuším.“ Emira postavila Briar na zem. „Ale tady ta prdelína si vydrží prohlížet oříšky celý hodiny, takže těžko říct.“

„Mira bude mít prachy, Mira bude mít prachy...“ Zara od-tancovala k mrazákům. Emira s Briar se vydaly za ní a ona se opřela dlaněmi o kolena, rozpohybovala zadek a v prosklených dvířkách mrazáku, na nichž se zrcadlila pastelová loga zmrzlin, sledovala matný odraz svých stehén. Znovu jí zavibroval mobil. „Ježíšikriste, já tomu klukovi u Shaunie dala svoje číslo?“ vykulila oči na telefon. „Ten po mně teda jede, až je to trapný.“

„Ty tančuješ.“ Briar ukázala na Zaru. Přiložila si dva prstíky ke rtům a dodala: „Ty... ty tančuješ a běž muziky.“

„Chceš muziku?“ Zara přešla palcem po displeji. „Něco ti pustím, ale musíš tancovat se mnou.“

„Nic sprostýho, prosím tě,“ ozvala se Emira. „Kdyby to doma zopakovala, tak mě vyrazí.“

Zara mávla třemi prsty. „Neboj, vím, co dělám.“

O pár vteřin později se mobil rozburácel. Zara sebou trhla, vyjekla „jejda“ a ztlumila ho. Uličkou se rozezněl syntezátor, a když se ozval hlas Whitney Houston, začala Zara kroužit boky. Briar poskakovala s buclatýma bílýma ručičkami založenýma na prsou a Emira se opírala o jeden z mrazáků plný mražených snídaňových klobás a vaflí v lesklých voskovaných krabicích.

Briar Chamberlainová byla malá chytrolínka. Balonky ji nikdy moc nebraly a při pohledu na klauny, kterak sebou švihají o zem a podpalují si prsty, projevovala spíš obavy než nadšení. Narozeninové oslavy a hodiny baletu v ní vyvolávaly pocity bolestného sebeuvědomění — kdykoliv hrála hudba nebo kouzelník sháněl upištěného dobrovolníka z publika, Briar vyhledávala Emiru vyděšenýma modrýma očima, v nichž se zračila otázka: *Fakt musím? Fakt je to nutný?* Když se tedy Briar nenuceně připojila k Zaře a začala se pohupovat do rytmu toho osmdesátkového hitu, Emira se jako už tolikrát postavila tak, aby u ní její svěřenkyňe snadno našla útočiště. Chtěla, aby Briar věděla, že může přestat, jakmile toho bude mít dost, ačkoliv v danou chvíli se Emiřino srdce tetelilo blahem. Právě totiž vydělávala dvaatřicet dolarů za hodinu tím, že tancovala v supermarketu se svou nejlepší kamarádkou a svým nejoblíbenějším prtětem.

Zara se tvářila neméně překvapeně. „Úúú!“ zareagovala, když se Briar ještě víc rozdováděla. „No teda, holka, ty válíš.“

Briar se otočila na Emiru a zahlásila: „A teď ty, Milo.“

Emira se zapojila přesně ve chvíli, kdy Zara spustila spolu s Whitney refrén o tom, že by to chtěla s někým pořádně rozpálit. Točila Briar dokola a v protipohybu kývala ze strany

na stranu horní polovinou těla, když vtom si všimla, že se k nim uličkou kdosi blíží. Při důkladnějším pohledu ke své úlevě zjistila, že se jedná o paní ve středním věku, s krátkými šedými vlasy, ve sportovních legínách a v tričku s nápisem *Dýňobraní u sv. Pavla — běh na 5 km*. Vypadala jako někdo, kdo se v životě něco natancoval přinejmenším s jedním dítětem, a tak Emira neustávala v pohybu. Žena si vložila do košíku kelímek zmrzliny a zazubila se na tančící trojici. Briar zavýskla: „Tančuješ jako mamka!“

Písnička naposledy zmodulovala do jiné tóniny a v uličce se objevil vozík. Tlačil ho vysoký muž v tričku z Pensylvánské univerzity a s rozkošným ospalým pohledem, ale Emira už byla natolik rozjetá, že nemohla jen tak přestat tančit, aby to nevypadalo, že se jí z něj rozklepala kolena. Když předváděla hip hopový taneční krok Dougie, koutkem oka zahlédla v blížícím se vozíku trs banánů. Když si začala smetávat z ramen pomyslný prach, on si dával do vozíku směs mražené zeleniny. A když Zara navedla Briar, ať se ukloní, muž naznačil čtyři tlesknutí a zmizel do jiné uličky. Emira si srovnala sukni v pase.

„Teda tys mi dala zabrat.“ Zara se sklonila k Briar. „Plácne si? Super! A já to balím.“

„Mizíš odsud?“ zeptala se Emira.

Zara už zase zběsile ťukala do mobilu. „Možná si dneska někdo užije.“

Emira si přehodila dlouhé černé lokny přes jedno rameno. „Jak myslíš, hele, ale ten týpek už nemůže být víc bílej.“

Zara do ní šťouchla. „Je rok 2015, Emiro! Na tohle už nehrajem!“

„Hm.“

„Ale díky za tágo. Čau, kotě.“

Zara podrbala Briar ve vlasech a otočila se k odchodu. Se vzdalujícím se klapotem jejích podpatků působil supermarket najednou hrozně bělošsky a mrtvě.

Briar došlo, že Zara jde pryč, až když jí zmizela z dohledu. „Tvoje kamaládka,“ řekla a ukázala do prázdné uličky. Osamělé horní řezáky se jí zabořily do spodního rtu.

„Už musí jít do postýlky,“ vysvětlila jí Emira. „Chceš se jít kouknout na ořechy?“

„Já mám taky být v postýlce.“ Briar chytla Emiru za ruku a začala poskakovat po lesklých dlaždicích. „My dneška budeme pinkat tady?“

„Nééé,“ ujistila ji Emira. „Akorát se tu ještě chvíli budeme procházet.“

„Já či... či jít vonět čaj.“

Protože Briar potřebovala vždycky vědět, co přesně se bude dít dál, chtěla jí Emira s důrazem na jednotlivá slova vysvětlit, že se nejdřív zajdou podívat na oříšky a potom si půjdou přivonět k čajům. Ovšem sotva začala, kdosi jí skočil do řeči: „Promiňte, madam.“ Ozvaly se něčí kroky, a když se Emira otočila, blyštil se jí před očima zlatý odznak ochranky. Pod horním okrajem stálo napsáno „Ostraha“ a nad dolním „Filadelfie“.

Briar na sekuritáka ukázala. „To není pošťák!“ prohlásila.

Emira polkla a automaticky ho pozdravila: „Eh, dobrý den.“ Stál před ní s palci zaháknutými do poutek na pásek a pozdrav jí neopětoval.

Emira si přešla rukou po vlasech a zeptala se: „Vy bude zavírat?“ Věděla, že supermarket má mít otevřeno ještě tři čtvrtě hodiny — o víkendech si z dobře zásobených a nakližených regálů mohli zákazníci vybírat až do půlnoci —, ale

chtěla ostraze předvést, že se umí vyjadřovat i „po jejich“. Zpoza sekuriťákových tmavých kotlet na ni z druhého konce uličky upíral pohled někdo další. Byla to ta šedovlasá, od pohledu sportovně založená paní, která předtím vypadala tak okouzlená Briariňým tancováním, teď si však založila ruce na prsou. Nákupní košík si odložila na zem.

„Madam,“ zopakoval sekuriťák. Emira se zadívala na jeho velká ústa a malá očička. Vypadal jako táta od velké rodiny, která tráví svátky od rána do večera pohromadě — zkrátka jako někdo, kdo cizí ženy oslovuje „madam“ pouze naprosto cíleně. „Na takhle malou holčičku už je dost pozdě,“ řekl. „Je vaše?“

„To ne,“ zasmála se Emira. „Já ji jenom hlídám.“

„Aha, jenže...“ odpověděl, „vy zrovna, při vší úctě, nevypadáte, že byste dneska měla hlídat děti.“

Emira rozevřela rty, jako by právě spolkla něco horkého. Zahlédla svůj pokřivený odraz ve dveřích jednoho z mrazáků, od hlavy k patě. Z obličeje toho moc neviděla — skoro v odrazu nerozeznávala ani své plné hnědé rty, ani drobný nos, ani vysoké čelo zakryté černou ofinou. Černá sukně, přiléhavé tričko s výstřihem do věčka a tekuté oční linky odmítaly v tlustém skle ukázat svoji pravou podobu. Viděla pouze obrysy kohosi hodně tmavého a štíhlého, tyčícího se nad blondatým culíčkem patřícím malé Briar.

„Mmm,“ vydechla. „Hlídám ji pravidelně a dneska mi její máma zavolala, protože —“

„Dobrý den, promiňte, ale... Dobrý den.“ Šedovlasá paní se k nim blížila uličkou a sešlapané tenisky jí u toho vrzaly na dlaždicích. Položila si ruku na srdce. „Jsem máma. A slyšela jsem tady tu holčičku říkat, že ona tady s maminkou není, což mě trochu vyděsilo, protože už je hrozně pozdě.“

Emira se na ni zadívala a vydala cosi jako uchechtnutí. Připadalo jí to poněkud dětinské, ale nedokázala v hlavě zapašit myšlenku: *Vážně jste na mě právě žalovala?*

„Kam...“ ozvala se Briar a ukázala mezi regály, „...kam vedou ty dveře?“

„Vteřinku, zlatíčko. Tak jo...“ spustila Emira. „Jsem její au-pair a její máma mě poprosila, abych ji vzala ven, protože se doma něco stalo a ona ji potřebovala na chvíli dostat pryč. Bydlí tři bloky odsud.“ Cítila, jak se jí zatínají svaly na krku. „Přišly jsme se sem kouknout na oříšky. Ne že bychom je osahávaly nebo tak. Akorát prostě... akorát teď prostě máme oříškový období, takže... asi tak.“

Sekuriťákovi se na moment rozšířily nozdry. Zamyšleně přikývl, jako by se ho někdo na něco ptal, a pak řekl: „Nepožila jste náhodou nějaký alkohol, madam?“ Emira zavřela ústa a o krok ustoupila. Šedovlasá paní po jeho boku zamrkala a ulevila si: „No nazdar.“

Emira teď měla výhled na oddělení s masem. Stál u něj chlápek v tričku z Pensylvánské univerzity a zcela nehybně poslouchal jejich rozhovor. Tohle byla po těch nepřímých obviněních, jež zatím padla, poslední kapka — najednou si Emira připadala naprosto ponížená, jako by jí právě někdo hlasitě oznámil, že její jméno není na seznamu hostů. „A víte co, nebudeme z toho dělat drama,“ prohlásila. „My už půjdeme.“

„Počkat, počkat.“ Sekuriťák pozvedl ruku. „Nemůžu vás nechat odejít, když jde o dítě.“

„Ale to dítě mám teď na starost já.“ Emira se znovu zasmála. „Hlídám ji. Technicky vzato jsem její chůva...“ To byla lež, ale Emira tím chtěla dát najevo, že se svou zaměstnavatelkou podepsala smlouvu, podle níž je oprávněná mít dotyčné dítě u sebe.

„Ahoj, zlatíčko.“ Šedovlasá paní se předklonila a zapřela se dlaněmi o kolena. „Víš, kde máš maminku?“

„Její máma je doma!“ Emira si dvakrát poťukala prstem na klíční kost. „A můžete se ptát rovnou mě!“

„Takže vy mi chcete tvrdit,“ vložil se do toho sekuriták, „že si vás nějaká cizí paní, co bydlí tři bloky odsud, na mátkou vybrala, abyste jí takhle pozdě večer pohlídala dceru?“

„Ježiš, to fakt ne. To jsem neřekla. Jsem její chůva!“

„Před chvílí tu byla ještě jedna holka,“ oznámila starší žena sekuritákovi. „Myslím, že zrovna odešla.“ Emire se stáhl obličej do nevěřícího úžasu. Zdálo se jí, že právě přestala existovat. Nejradši by zvedla ruku a zamávala, jako by hledala v davu lidí kamarádku a navigovala ji po telefonu: *Tak už mě vidíš? Mávám.* Paní zavrtěla hlavou. „Předváděly tady... já vám ani nevím, jak to nazvat... takové natřásání zadku nebo co to bylo. A mě vám z toho přepadl takový divný pocit.“

„Ehm. To myslíte vážně?“ vyjekla Emira. Briar jí z boku zabořila obličej do stehna a kýchla.

Chlápek v univerzitním tričku popošel blíž, teď už na něj bylo dobře vidět. Držel si mobil na úrovni hrudníku a natáčel si je.

„Žišikriste!“ Emira si zakryla obličej oprýskanými, načerno nalakovanými nehty, jako by se omylem ocitla na hromadné fotografii. „Můžete toho nechat?“

„Podle mě se vám to ještě bude hodit,“ ohradil se. „Nemám zavolat policii?“

Emira svésila ruku a zeptala se: „Jako proč?“

„Ahoj, princezno.“ Sekuriták si klekl na jedno koleno a nasadil nacvičený vemlouvavý tón. „Kdopak je tahle paní?“

„Zlatíčko?“ přidala se tichým hlasem ta ženská. „Je to tvoje kamarádka?“

Emira cítila nutkání sklonit se a Briar obejmout — třeba by jim pak řekla, jak se „tahle paní“ jmenuje, kdyby jí viděla do obličeje —, ale taky si byla vědoma toho, že má nebezpečně krátkou sukni a že na ni míří kamera. Její osud jako by se najednou ocitl v rukách batolete, které věří, že brokolice je mrňavý stromeček a že pod dekou vás nikdo nenajde. Emira zatajila dech a Briar si strčila prstíky do pusy. „Míl,“ pronesla a Emiře blesklo hlavou: *Díkybohu!*

Jenže sekuriťák opáčil: „Nemyslíme tebe, broučku. Ale tady tvoji kamarádku. Jak ta se jmenuje?“

„Míl!“ zaječela Briar.

„Vždyť vám to říká,“ vysvětlila mu Emira. „Jmenuju se Emira.“

„Mohla byste mi to vyhláskovat?“ zeptal se sekuriťák.

„Hej, hej, hej!“ Chlápek s mobilem se snažil přitáhnout Emiřinu pozornost. „Občanku jim ukazovat nemusíte, ani když na tom budou trvat. Na to máme v Pensylvánii zákon.“

„Hele, já znám svoje práva,“ usadila ho Emira.

„Pane?“ Sekuriťák se zvedl a otočil se na něj. „Vy nemáte právo vměšovat se do vyšetřování zločinu.“

„Tak to prr, jakýho zločinu?!“ Emira měla pocit, že se pod ní rozevřela země. V uších a za očima jí vřela a bublala snad veškerá krev, co jí kolovala v žilách. Sklonila se, vzala Briar do náruče, rozkročila se, aby neztratila rovnováhu, a přehodila si vlasy na záda. „O jakým zločinu to tady mluvíte? Já tady pracuju! Právě teď si vydělávám, a vsadila bych se, že víc než vy. Přišly jsme se sem podívat na oříšky. Jsme zatčený, nebo můžeme jít?“ V průběhu svého proslovu zakryla holčičce uši dlaní. Briar jí zajela ručkou do výstřihu.

Prsty staré bonzačky znovu vylétly k ústům. Tentokrát to žena doprovodila slovy: „Panenko skákavá.“

„Tak pozor, madam.“ Sekuriťák se rozkročil, aby s Emirou srovnal postoj. „Jste zadržaná a vyslýchaná, protože se jedná o dítě v ohrožení. Budte tak laskavá a postavte to dítě na zem —“

„Fajn, tak víte co?“ Emira vylovila mobil z minikabelky a uvědomila si, že se jí třese levá noha. „Zavolám jejímu tátovi, ať sem přijde. Je to starej běloch, takže se snad všem uleví.“

„Uklidněte se, madam.“ Sekuriťák pozvedl dlaně na znamení smíru a zase se zadíval na Briar. „Kolikpak ti je, be-ruško?“

Emira začala vyťukávat do telefonu jméno „Peter Chamberlain“, a když se před ní po čtyřech písmenech modře rozsvítilo jeho číslo, vytočila ho. Cítila, jak jí pod Briaričinou rukou buší srdce.

„No kolik ti je, sluníčko?“ přidala se ta baba. „Dva roky? Tři?“ S pohledem upřeným na sekuriťáka pak usoudila: „Vypadá spíš na dva.“

„Ježiš, jsou jí skoro tři,“ zamumlala Emira.

„Madam!“ Sekuriťák na ni varovně ukázal prstem. „Já se ptám té holčičky!“

„No jistě, samozřejmě. Protože ta vám to rozhodně poví. Koukni na mě, Bri.“ Přinutila se zatvářít vesele a dvakrát si Briar nadhodila na ruce. „Kolik ti je?“

„Jedna dva či štyři pět!“

„A kolik je mně?“

„Všechno nejlepčí!“

Emira se zadívala na sekuriťáka a prohodila: „Spokoje-nej?“ Vyzváněcí tón v telefonu utichl. „Pane Chamberlaine?“

Ve sluchátku něco cvaklo, ale nikdo se neozýval. „Haló, tady Emira. Slyšíme se?“

„Rád bych si s otcem promluvil sám.“ Sekuriták sáhl po Emiřině mobilu.

„Co to do prdele děláte? Nehrabejte na mě!“ Emira se od něj odvrátila. Briar při tom nečekaném pohybu zalapala po dechu. K hrudníčku si jako růženec tiskla Emiřiny černé umělé vlasy.

„To bych vám fakt nedoporučoval,“ ozval se varovně chlápek v univerzitním tričku. „Neklade odpor. Volá tátovi tý holky.“

„Madam, žádám vás po dobrým, abyste mi předala ten mobil!“

„Ale no tak, nemůžete jí přece brát telefon.“

Sekuriták se na přihlížejícího muže otočil s pozvednutou dlaní a zakřičel: „Odstupte si, pane!“

Emira s telefonem přitisknutým k uchu a s Briarřinými ručkama ve vlasech zajechla: „Hlavně si odstupte vy a přestaňte si tady laskavě hrát na poldu!“ V tu chvíli se sekuritákovi změnil výraz v obličejí. V očích mu teď četla: *Tak takhle to je. Teď už je mi jasný, co jseš zač*, a když zahlásil do vysílačky, že potřebuje posily, zatajila Emira dech.

Ze sluchátka se ozývalo volání pana Chamberlaina. „Emiro?“ A po chvíli ještě: „Haló?“

„Pane Chamberlaine? Mohl byste prosím přijít do supermarketu?“ A s posledními zbytečky sebeovládání, které si navzdory vnitřní panice zachovávala od začátku celé scény, dodala: „Oni si totiž myslí, že jsem Briar ukradla. Tak kdybyste si prosím pospíšil.“ Její šéf vykoktal cosi, co mohlo být buď „Cože?“, nebo „Bože!“, a pak přislíbil: „Hned jsem tam!“